

nedra delen af mellanfingret emot inre tumåndan och häftigt släppa af det förra frambringa ett hårdt ljud (knäpp). *Det var hans vana att k. med fingrarna, när han var ond.* — 2) (om ting) Låta höra ett kort och något hårdt ljud, liksom af en fingerknäpp. *Uret k-pper.* Brukas för denna bem. ofast impersonellt, t. ex.: *Det k-ppete i dörren.* (Fam.) *Vintern k-pper till,* det börjar bli stark vinterköld. — 3) Säges om ett af tjädrens läten, då han spelar, liknande sammansläendet utaf ett par torra, hyslade tallpinnar. — *Knäppande*, n. 4.

KNÄPPARE, m. 5. Insekt af Skalbaggarne, med en pig på bröstet, som, inpassad i ett hål, närmare buken, ger djuret som en springfjäder kraft att, då det ligger på ryggen, hoppa högt i luften, hvarvid ett ljud höres, likt en knäppning. *Elater.*

KNÄPPEL, knä'pp'l, m. 2. pl. *knäpplar*. (jäg.) Liten, men stark träpinne, midtpå afbunden med en tråd, nåtgarn, rep o. s. v., och som gör tjenst för knapp vid sammanbindning af flera nät till en sträcka.

KNÄPPHÄRFVEL, m. 2. pl. — *härflar*. Se *Härflvel*.

KNÄPPNING, f. 2. 1) Handlingen, rörelsen, då man knäpper. Jfr. begge verberna *Knäppa*. — 2) Ljudet, då man knäpper med fingrarna, eller då ett djur, ett ting knäpper. Jfr. *Knäppa*, II, v. n. 2. o. 3. samt *Knäppare*.

KNÄPPSKALL, n. 5. (jäg.) Björnskall, då platsen först omringas, hvarest de afjagande draga sig i trängre krets tillsammans.

KNÄPRESS, m. 2. Ett slags myntpress med vef.

KNÄREM, f. 2. pl. — *remmar*. Rem, hvar med ett plagg ombindes vid knäet.

KNÄSKENA, f. 1. Skena på en rustning, som betäckte knäet.

KNÄSKÅL, f. 2. Skålformigt ben, som betäcker och ger stadga åt ledgången emellan lårbenet och det egentliga benet eller benpipan.

KNÄSPÄNNE, n. 4. Spänne vid knäet på kortbyxor.

KNÄSTYCKE, n. 4. 1) Del af en rustning, som betäcker knäet. — 2) Bild af en människa, tagen ifrån hufvud till knä. — 3) (fortif.) Den delen af bröstvärnets, som är under embrasuren.

KNÄSVAG, a. 2. Svag i knäna.

KNÄVECK, n. 5. Den del af människokroppen, som har sitt läge bakom knäet, midt emot knäskålen, der benet genom ledgången vikes tillbaka mot baksidan af låret. — *Ss. K-smuskel*, — *säder*.

KNÄVEK, a. 2. Se *Knäsvag*.

KNÄVINKEL, m. 2. pl. — *vinklar*. (skepp.) Den vinkel, som ett knä (bem. 4) gör.

KNÖL, m. 2. Hård, rund, naturlig upphöjning eller onaturlig utväxt på eller i en människo- eller djurkropp, på barken af ett träd, eller på ytan af en annan växt. Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Fot-, Hals-, Led-, Gikt-, knöl, m. fl. — *Ss. K-aktig*, — *artad*, — *lik*.

KNÖLA, v. n. 1. (fam.) *K. på'*, slå dugtigt med käpp, knölpåk.

KNÖLIG, a. 2. Full med knölar. *K. käpp*. *K-t trä*. — *Knölighhet*, f. 3.

KNÖLTÅNG, m. sing. (bot.) Ett slags Tång. *Fucus nodosus*.

KNÖPPLA, se *Knyppla*.

KNÖS, m. 2. (fam.) *En rik k.*, en mäktiga rik man. Anm. Ordet betydde ursprungl.: Bergkulle, och fick sedermera samma mening som Kaxe.

KNÖSTER, se *Knoster*.

KO, f. 3. pl. *kor*. 1) a) Honan af nötboskap. *Kor och oxar*. (Ordspr.) *Medan gräset gror, dör kon*, säges om den, som går under, innan han hinner afbida fullbordandet eller resultatet af något, som kunnat blifva hans räddning eller lycka. — b) Säges, i vidsträckt mening, om honan till Buffel, Hjort, Elg, Ren. Man säger sålunda Buffel-, Hjort-, Elg-, Renko. — 2) (fam.) Stor och tungrodd, dum och oskicklig qvinna. — *Ss. Kodynga*, — *foder*, — *horn*, — *hud*, — *hår*, — *jufver*, — *klafve*, — *kött*, — *lort*, — *mjölk*, — *spillning*, — *svans*.

KOAJUTOR, koajdjutarr, m. 3. (uttalas i pl. ---törarr) En biskops vikarie (i Tyskland).

KOAGULERA, v. n. 1. (lat. *Coagulare*) Ystas, löpna, lefra sig (om blod). — *Koagulering*, f. 2. [Co —.]

KOAKS, se *Coaks*.

KOALISERA, v. n. 1. (lat. *Coalescere*) Sluta förbund. [Co —.]

KOALITION, ---tschön, f. 3. Förbund. [Co —.]

KOBEBER, se *Kubeber*.

KOBEN, köben, n. 5. Se *Kofot*.

KOBENT, a. 1. Som har inåt böjda knän, likt en ko.

KOBIBBA, köbi'bba, f. 1. Se *Koruka*.

KOBOLT, köbållt, m. sing. Hvitgrå metall, hvaraf safior, smalts och konungsblått beredas. — *Ss. K-malm*.

KOBOLTBLOMMA, f. sing. Mineral, utgörande en förening af koboltoxid, arseniksyra och vatten.

KOBOLTFÄRG, m. 3. Färg, beredd af kobolt. *Safior är den finaste k-en*.

KOBOLTGLANS, m. sing. Mineral, bestående af kobolt, arsenik och svafvel.

KOBOLTVERK, n. 5. Inrättning, ställe, der kobolt tillverkas.

KOBRYGGA, f. 1. (på örlogsskepp) Underdäck, der ramarne för sjuka och sårade hafva sin plats emellan begge stora luckorna.

KOCHENILL, käschni'llj, m. sing. (fr. *Cochenille*, af lat. *Coccus*, skarlakansfärgad, af *Cocum*, grek. *Kokkos*, skarlakansfärg) Insekt af Skinnbaggarne, hörande till släktet *Coccus*; utgör torkad det allmänt bekanta, röda färgämne, som i handeln kallas Konjonell. *Coccus cacti*. [Coccionell, Cochenill, Konjonell.]

KOCK, m. 2. (lat. *Coquus*) En, som är kunnig i och utöfvar konsten att koka och tillreda allt slags mat. (Ordspr.) *Hungern är bästa k-en*, när man är hungrig, smakar äfven simpel mat väl. Se äfv. *Soppa*.

KOCKELKÄRNOR, f. 1. pl. De torkade bären af växten *Cocculus suberosus* i Ostindien, hvilka begagnas till fiskfångst.

KOCKSFÖRKLÄDE, n. 4. Hvitt förkläde, sådant som kockar bruka.

KOCKSPOJKE, m. 2. pl. — *pojkar*. Pojke, som biträder en kock.

KOCKSMAT, m. 2. (sjöt.) Kockens medhjelpare.

KODDE, m. 2. pl. *koddar*. Se *Testikel*.

KODDMUSKEL, m. 3. pl. — *muskler*. (anat.) Muskel, som tillhör någon af testiklarna.

KODICILL, --si'll, m. 3. (lat. *Codicillus*) Tillägg i eller till ett testamente. [Co —.]

KODILJ, -i'llj, m. 3. (fr. *Codille*) Dubbel bet i lomber, m. fl. spel. [Co —.]

KOEFFERA, kääffera, v. a. 1. (fr. *Coiffer*)